

Prædiken søndag d. 17. januar 2020.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 14,16-21.

Talsmanden - Gud giver sig til kende.

Der er noget trygt ved at vide, hvem man er sammen med. Når jeg ser mennesker i bybilledet, som går med ansigtsmasker, hvilket jeg i øvrigt godt forstår i denne tid, så synes jeg dog stadig, at det er noget ubehageligt over, at man nogen gange slet ikke kan genkende folk, som jeg ellers kender godt.

Der er også noget problematisk i, synes jeg, at jeg ikke kan se mimikken. Det gør kommunikationen vanskeligere, fordi kommunikation er så meget mere end ordene og lydene, men sandelig også kropssprog og mimik.

Måske oplever du det samme omkring de mange onlinemøder, som vi får lov til at arbejde i for tiden. Der er en masse kommunikation og en masse energi i, at være tilstede i det samme rum, som virkelig går tabt, når man kun ser hinanden på en skærm. Formatet gør også, at man kun taler om alt det formelle.

Der er noget værdifuldt ved at være ansigt til ansigt. Det er noget af det, som jeg mangler i denne tid.

Hvis du var med i søndags, så husker du måske, at jeg fik sagt, at det altid lige er vigtigt at orientere sig om, hvor man er i historien om Jesus, så man ser, hvilken sammenhæng et uddrag fra evangeliet, som jeg taler over, kommer fra.

2 af 5

I lighed med sidste uge, er vi stadig i Johannesevangeliet og vi er lige bagefter der, hvor Jesus siger: "Jeg er vejen og sandheden og vejen."

Hele pointen i søndags var, at det er Jesus, der er vejen. Det er ham, der kommer os i møde.

Det er også vigtigt, at huske på, at Jesus taler til en gruppe disciple, som ikke kan rumme uvisheden om, hvad der kommer til at ske.

Jesus har nemlig fortalt dem, at han kommer til at give sig selv, han skal dø og opstå igen.

Det betyder for dem, at livet som de kender det, ikke kan fortsætte. Der ligger en masse nyt og ukendt forude.

Den sugende fornemmelse i maven og utrygheden over det, er nok ikke så ukendt for os i disse tider.

Vi fortsætter direkte i den samme sammenhæng.

Ved indgangen til en usikker tid udfordrer Jesus dem til at holde hans bud.

For lige at slå fast, hvad hans bud er, så finder vi hans bud i kapitlet før. "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden."¹

Som jeg ser det, så er et råd om at holde fast i at behandle sine medmennesker på en værdig, ordentlig,

¹ Joh 13,34-35.

og elskende måde, der bygger mennesker op, et udmærket råd.

Faktisk tænker jeg, at det er råd, der er værd at have i bagehovedet, nu mens samfundet åbner igen, og vi skal til at omgås hinanden på nye måder.

Selvom vi har lært at holde afstand, selvom vi har lært at vi næsten skal betragte hinanden som potentielle smittebærere, så er der noget stærkt i, at møde et andet menneske med fordomsløs kærlighed.

Jeg tror, der i et tog, hvor vi nu får at vide, at vi kan sidde ved siden af hinanden, men vi skal have næsen frem ad, Der tror jeg det vil blive lagt mærke til, hvor man møder sit medmenneske med kærlighed fremfor mistænksomhed.

Så Jesus siger altså, at i den svære tid, som kommer, skal i holde fast i at elske hinanden, og Jesus vil bede faderen om at sende os talsmanden.

Talsmanden er i Johannesevangeliet et andet ord for Guds ånd, for Helligånden. Betydningen af ordet kan være flere, f.eks. den der opmuntrer eller den der taler vores sag.

Der hvor vi elsker, er Guds synlig, for enhver, som elsker kender Gud.² Sådan siges det i 1. Joh.

² JF. 1. Joh 4,7: Mine kære, lad os elske hinanden, for kærligheden er af Gud, og enhver, som elsker, er født af Gud og kender Gud

Det betyder at disciplene, vi, vil få lov at erfare, at vi kender Guds ånd, talsmanden, når vi står ansigt til ansigt med den, ovenikøbet siges det, talsmanden skal være hos os og i os.³

Nu taler Jesus om, at om kort tid skal han ikke længere som menneske, være blandt dem. Der kommer en dag, hvor de ikke længere skal se ham.

Men talsmanden, Guds ånd skal være her. Det dag skal de få lov til at erfare, erkende, at Jesus er i Gud. Sådan skriver Johannes det i vers 20.

At være i Gud er et udtryk for en dyb og intim relation. En relation med indbyderes kærlighed og nærvær.

Og så kommer løftet, som er det væsentlige nemlig, at Jesus siger til disciplene, at ligesom Jesus er i faderen, altså den nære, tætte, intime relationen, på samme måde skal Jesus være i os, og vi i ham.

Det er her, der er et fuldstændigt afgørende skift i hele måden at tænke Gud og menneske på.

I den verden, hvor Jesus siger dette til sine disciple, er den gængse tænkning at mennesket har skullet gøre sig fortjent til Guds gunst ved at overholde meget komplicerede regler, og hvor præsterne på mange måder var dem, der kunne afgøre om folk var gode nok.

Nu giver Jesus disciplene, og dermed os, løfterne om at selvom Jesus ikke længere skal være her som

³ JF. Joh 14,17.

menneske, så kommer Guds ånd talsmanden, som vi allerede kender.

Dermed bliver vi lovet, at gennem Jesus, som jo er vejen og sandheden og livet, at vi ikke længere skal samle point og kvalificere os i et umuligt ræs for at opnå Guds gunst.

Men nu er vi lovet en relation, ikke bare til Gud, men sammen med Gud, sammen med Jesus, sammen med talsmanden. Ham i os og vi i ham.

Når vi er i ham, kender vi hans bud, og er vi i stand til at elske. Det er det profeten Jeremias taler om, når han siger, at Gud skriver sin lov i vore hjerter.⁴

Vi er i stand til at elske, og Johannes slutter af med løftet om at Gud giver sig til kende for os.

Det er jeg overbevist om, at han gør, men jeg er også overbevist om at Gud giver sig tilkende overfor mennesker, som vi møder og viser kærlighed.

Der hvor vi møder mennesker med kærlighed, tror jeg at mennesker instinktivt ved, at de er ansigt til ansigt med mere end blot det menneske, som de sidder ved siden af i et overfyldt tog.

Amen.

⁴ JF. Jer 31,33-34: Men sådan er den pagt, jeg vil slutte med Israels hus, når de dage kommer, siger Herren: Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Ingen skal længere belære sin landsmand og sin broder og sige: »Kend Herren!« For alle kender mig, fra den mindste til den største, siger Herren. Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke længere på deres synd.